

FOAIE ROMÂNEASCA DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE

Octombrie 1954

IV, 10 (Nr 46)

München

SPIRITUL DE GAȘCA

Caracterul obștesc al luptelor din viața publică a Românilor, e că în mare parte nu sunt lupte de idei, ci de persoane, că cei mai mulți în deplină necunoștință de ceea ce combat, dau într'un principiu carecare c'o orbire și c'un curaj, demn de o cauză mai bună, condamnă ceea ce nu cunosc, batjocoresc ceea ce nu vor să cerceteze, trezindu-se prea târziu c'au fost induși în eroare de ambițiile vre unei gaște și că au lovit într'o țintă, pe care ar fi respectat-c, dacă și-ar fi dat osteneala de-a o privi mai de aproape.

Dacă un cm e la noi într'adevăr atât de nefericit să profeseze o serie de idei, nu o listă de perșcane, e în pericol, de-a-și vedea ideile întoarce și răscuite de adversarii lui, pretingi politici, după placul acestora, va vedea trăgându-se din ele concluzii ne mai auzite, care lui nici prin minte i-au trecut vreodată și în fine so va vedea citat înaintea opiniei publice după șoapte, calomniile acreditate prin repetarea papagalicească din partea celor ușori, na însă în virtutea unor enunțări sau fapte determinate, care pentru toată lumea rămân aceleași. Căci în aceste discuții nu e chestiunea de-a afla adevărul, ci din contra de-a acredita un neadevăr, nu de logică, ci de eristică; chestiunea e de a taxa pe adversar de ceea ce vrei să-l taxezi, potrivească-se epitetul sau nu. Aparanța ține locul adevărului, înduplecarea locul convingerii..

În zadar am protesta, în zadar am cere să ni se probeze o singură tendință reacționară în înțelesul adevărat al cuvântului.. în zadar am dovedi că nici prin vis nu ne-a trecut de-a fi ceea ce ni se impută că vom a fi și că faptele ncatre toate sunt contrare acelei aserțiuni gratuite; adversarii noștri, dacă n'au minte, au cel puțin gură, e gură ce pare a-și fi arogat pe seamă-și atribuțiunile tuturor celorlalte calități intelectuale, pe care natura obișnuște a le dăruie oamenilor..

Nu suntem contra nici unei libertăți, oricare ar fi aceea, întrucât ea e compatibilă cu existența statului nostru ca stat național-românesc și întrucât s'adaptează în mod natural cu progresele reale făcute de noi pîn'acuma. Cine susține însă ca absolute și neînlăturabile principiile, a căror aplicare ar fi echivalentă cu sacrificarea unui interes național, acela nu poate fi omul nostru.

Așteptăm dar, ca pe multe terenuri ale vieții publice, spiritele oneste, de orice opinii s'ar fi ținut pîn'acuma, să simtă nevoia unei reacțiuni sănătoase și conforme cu trebuințele actuale ale țării.. Reacțiunea noastră se întemeiază pe convingerea că țara nu mai poate merge cu această organiza-re laxă, favorabilă naturilor catilinare și reputațiilor uzurpate, fără de pericolul de-a înceta să fie țara românească, pe convingerea în fine, că statul e asemenea un produs al naturii, care are legile organice după care trăiește și că dacă se introduce o legislație artificială în locul celei care s'ar fi potrivit și ar fi rezultat din stadiul organic al lui, arbitrarul unei asemenea substituțiuni se traduce în orize acute, ce pot pune capăt existenței noastre chiar.

Mihai Eminescu

Au trecut zece ani dela părăsirea României, prin așa zisele armistiții, și exilul zăbăvise se găsește la fel de organizat ca în prima zi. Căuzele trebuiesc căutate mai mult în oameni decât în vitregia vremurilor. Primii indicații să se ocupe de acest capitol, col mai important și mai necesar pentru noi, erau, natural, cei ce și înainte auzeau posturii de comandă, proaspăt și mai cunoscut, și au mai multă raționalitate și un mai bogat bagaj informativ. Această, pe lângă obligația fizică de a fi prezenți la treabă și în clipa mai dificilă, de vreme ce se îndosășeau la demnități, lucrative și decorative, în vremuri ascotite liniștite.

No-am găsit însă zece ani or să ne convingem deficit de zălărniciă speranțelor noastre. Nu pentru că fegitii demnități n'ar fi fost dispuși să stea și acum în fruntea lucrărilor, cu toată și onorurile respective. Ci noi voiam o conducere care să se ocupe efectiv de noile îndărmări, cu toată energia și utilitatea toate relațiile cu presupunem că și-au făcut pe vremea când țara și plătă cu bani grai - acum, când patria ne e îngenuchiată.

Deși acum mai mare de-a venit dela înaintea regilor. Măi. Copilăria-i chinată, îndușagă nu odată poporul românească, defectele de conformație erau necorespunzătoare și nu așteptam minuni dela dănuș. Ne-ar fi fost de-ajuns să-l vedem înfruntându-l căma luptă de descurbare unor mîini experte și cu multă dăgănoasă de nemă, acum când, înfrînt, și în plină bărbărie - era liberă deciziile sale. Cîni col, ne-am pomenit cu un așa zis comitet, încredințat celor mai cotatele purtătoare din refugiu, în timp ce Măria sa, ce-acum gospodărit, se lăsa înfrîntă de revistele ilustrate de pe glob între un cotă de zămi de masă și o băștănie de toată mîndrețea. Evident că o asemenea fotografie - dacă arăta și fi avut fantoma de a o efusa în țară - lui de natură să crească rușinea celor încredințați, prin armistiți regal, dragă-lapelor asociații ale covășărilor din-Crimin.

Retrași în turnul de filioz - sau de pară a hortujilor - din Marea Britanie, Măria sa n'a mai avut să se așă cu autoritatea de invalidiză ajungi până pe-aici de la Stalingrad, unde mînosă de invalidiză ajungi cu se pregătise, cu plămîni înfrîntă de ofițer, din lăută-ndin, de studenții de a mîno a României, de plămîni înfrîntă de ofițer, prin lagăre, când au pe ogorole vocine îndomăzina plămînilor, de copiii ce cresc cum de Dumnezo, răvînd la o bombă sau un abeceder. De-abia dacă a fugit odată, vana trecută, cu mîna ne fegit și principi, să facă o "scorărie" prin apărătoarea editărilor de plămîni, bine meritată după intensul plivt de pe lăstăni, cu nu, cum ar fi aspiții să crească stătuții, ca să intervină cumva în favoarea celor sute de mîi de Români, amenințați cu de-naționalizarea de către mîndrețea guvernărilor unchiului Măriei sale, regele Eladei, al ofițer onse pe afla...

Și ne gîndim, scriind acestea, la voacul Grigore Vlad, gospodăru cu vreo două prajini de pășun, pe care le muncă din zori și până-n noapte, cu nevasta și cei patru copii, ca să scotă cele trebuincioase gurii și dădilor; căoi, în ciuda faptului că-l fegurina pe-lăstărele jandarmul și porcoșul, ba și mîndrețea ofițer de la concentrări, Grigore Vlad înțoa mult ca mai zării țării ca nu dăcă lăpă de mîno, pentru a-și concentra tot efortul între apărătoarea intereselor naționale. Ne-am fi așteptat, așa dar, ca mîndrețea ofițerilor, chiar dacă Grigore Vlad nu le mai poate azi plăti campania dela recepții, înscă și limuzina - înrăbă cu care a delegat pe americani... - să se înfrîntă de noile țării dar jug și din exil.

Decipim a lăst la fel de mare. De n'a s'ar cere să pînăuțăm un nume din fegitii demnități, cu care să fi asuit a fi fost Români la înfrîntă grelelor trebuințe ale clipei, am fi în seriosă încredințură.

Pe mîndrețea de vremea ne strigă, prin mîndrețea în ridicole combinații de oșă-lăstăre purtătoare, nu lăstăre mai lăstăre de necesitatea organizării de jos în sus a refugiuilor românești. Actăi, când fegitii din țară,

cu botănița la gură, nu-și mai pot striga cămățele durori, toată așteptarea lor este la mîi, cari auven această posibilitate. E datoră noastră să strigăm la toate înfrîntăile exact ce-ar striga ei dacă ar putea. Inerția fegitilor dacă le caracterizează hăul sufleteș, ne constituie o sursă pentru inactivitate.

De aceea salutăm cu tot elanul inițiativa Românilor din Germania, cari federaliză, eforturile diferitelor asociații și instituții din această țară. Momentul nu mai putea întârzia; și era, așa zicînd, "favorizat" să punere în afara circulației decămări, dar și de o altă înfrîntăre: recenta personală de negotație, s'a sus totdeauna oricărui înfrîntăre a unei forțe ostile de mult, în fapt, gătina înfrîntăre de aceea pentru al nu mai conrea elementelor legicărora din izolarea în care le ținea fegitii de la țară pentru țară și exil.

La adunarea din Freiburg nu participat următoarele asociații și instituții: Asociația Românilor din Sudul Germaniei, prin d-nul col. Dumitru Alexandrescu, dr. Victor Apostolescu, av. George Gudi și Alexandru Vlădăreanu; Asociația Românilor Liberi din Germania, prin d-nii maior George Bordea și Andrei Nicola; Asociația Românilor din Nord-Vestul Germaniei, prin d-nii maior Ilean Vintar, Valerian Dobrescu și av. George Ariciu; Asociația Românilor din Sud-Vestul Germaniei, prin d-nii dr. Const. Nagacevski, Vasile Bărbulescu, Virgil d-nul Gota Păvulescu, Biblioteca Română din Freiburg, prin d-l prof. Virgil Mihăilescu; Asociația Financieră Română Ortodoxă, prin d-l Nicolae Paul, "AȘOM", prin d-l Aurel Lapadatu; și Asociația Studenților "Nicolae Bălcescu", prin d-l Alex. Sucu. Deintule Emilian Vasilescu a trimis delegații în scris, din partea Bisericii Române Ortodoxe din Germania, d-lui col. Alexandrescu, și-au trimis demnitatea adunării. În scris, Biblioteca "Mihai Eminescu" din Delmenhorst, condusă de d-l V. Bendescu, și Colonia Română din Berlin.

Adunarea a fost prezintă de d-l dr. Nagacevski, secretar fiind d-nii maior Alexandru Pănescu. S'a hotărît constituirea Uniunii Asociațiilor și Instituțiilor române din Germania. Proiectul de statut, asupra căruia delegații au căsăt de acord, urmarea să fie aprobat de comitetele respective înainte de Adunarea generală dela Bonn, care se va ține, foarte probabil, pe la sfîrșitul lui Noembru; acolo se va alege comitetul de conducere, care se va fegitii de înregistrarea Uniunii ca persoană juridică.

Întă, așa dar, primul semn de bărbărie al mîsei românești din exil. Negreșit, participanții la adunarea din Freiburg nu vor fi avut totdeauna între dănuș, în trecut, relațiile cele mai bune, dar după acestea n'a fost nici-o clipă vorba în cursul următoarelor. Urmăd pînă solor din țară, cari au încetat de mult să se considere atotă români, delegații dela Freiburg au căsăt, indiferent de apartenență politică și de trecutule ranouă, să găsescă dar punctele pozitive de contact, care să facă posibilă foarte necesara colaborare și au reușit. În locul cușperării din trecut, autoritățile germane vor avea de-acum în feță o singură organizație a refugiuilor români, - convășăndu-se, înfrînt, de seriozitatea emigranșei noastre. Întreșele românești și reprezentanți de români adevărați, exponenți adevărați ai refugiuilor români, oșămi mîndrețea de hăul în care a ajunsă mîndrețea țară și de așteptărilor, disolanți, pe mare fi ofură vîntă celor solgați din indul lăstăre, consecință a lipsei de organizare serioasă. Negreșit, gătina ce-au zălărniciă pînă acum orice activitate românească în exil, pentru machina interesă de gătă, nu vor sta cu mîndrețea în s'în, dar o suficient să pleacă urechea la gătetele fegitii din țară, să descifrăm deșălăstăre implore de la țării lor, pentru a simplă cămățele

nostru rost în lumea liberă, rămânând mereu uniți.

Adunarea dela Freiburg mai prezintă și altă importanță de prim ordin: ea e un deciziv somnal pentru România din celelalte țări, un puternic imbold să facă și ei același lucru. Unirea Românilor din Germania poate fi pivotul organizării întregului refugiu românesc, - care-a observat, în fine, că fostele ofițieri opelilor lui Grigore Vlad. Dacă ne simțim români, și românescă vrom să ne rămână țara, trebuie să țină că mersul lucrurilor depinde de fiecare dintre noi, că fiecare are a răspundere în viitorul ce va avea patria noastră, că noi, cari avem cel mai mult la inimă destinul neamului trebuie să ne mișcăm pentru ca acest destin să fie luminos ca soarele, cum au dorit cei ce și-au dat viața pentru el. Organizarea Românilor, de către românii, a început. Exilul nostru își va da de-acum maximum de contribuție în sprințul intereselor naționale, din țară și de-aici.

Radu Cornățeanu

DUM DE DINJENIE de Arca Cotruș

Duh de dinjenie, o Doamne, revărsă,
și de răbărire țărî de hotare,
peste fruntea-mi de cromoș, peste inima-mi arsă!..

N'au pită și sare ai noștri departe,
și toți ca pe floarea așteaptă, răfuiala cea cruntă și droapă,
răfuiala de mîine, pe viață ori moarte!..

Tu, drumuri deschide-ne către soare-răsare:
să fim împreună prin pîrjol și furtună,
cînd neamul întreg va sălta în picioare!..

LA ROMA. Aniversarea bicentenarului școlilor dola Blaj a fost celebrată la Roma, în cadrul unei frumoase manifestații patriotice culturale, la 17 Octombrie, în fața unui numeros public, prof. G. CARAGAȘ dola Universitatea din Florența a ilustrat importanța primelor școli transilvane de limba românească și latină.

- De la 11 la 15 Oct. a avut loc la Roma, sub auspiciile Centrului de acțiune latină, c"Școala Latină", în care au prezentat comunicări și rapoarte oameni de cultură și politicieni miniștri și subsecretari de Stat, fostul premier Fella, parlamentari, ambasadori ai țărilor latine, etc. Pentru România a vorbit în prima zi de studiu d-l Mircea POPESCU, asupra "Latinității care trebuie salvată"; în a doua zi de studiu, Mons. Aloisio TAUTU, asupra "Școlilor dola Blaj" și d-l Nic. BUIŢĂ, asupra "Persecuției elementului latin din Balcani". Din comitetul de onoare al Șepătimăni, ministrul afacerilor străine, d-l prof. Gaetano Martino, și ministrul secretar de Stat, Giovanni Ponti, Bolgia d-l Mircea Popescu a fost cîlduros aplaudat de asistența aleasă și numerosă. Preen și posturile italiene de radio, au și cele sud-americane și iborice, au vorbit pe larg de "Șepătimăna Latină" și de intervenția reprezentanților români, manifestînd solidaritate cu poporul latin oprimat în răstiri.

- La 17 Septembrie au plecat din Trieste în Columbia 4 familii de refugiați români: Truș, Poină, Silaghi și Dorobog. Total, 25 de persoane.

- La începutul lunii Noiembrie, Mons. PCȘU, va lăsa Roma, transferat la Comitetul de asistență din Paris, pentru a face și pe compatrioții refugiați în Franța. În locul sfîșitiei sale, la Roma e numit pîrîntul CAPROS. Deși face parte din același partid țărănist - fie-i țărîna ușorată - o de sperat că pîr. Capros nu va face discri-mînd în din trecut. Cît nespre frații din Franța, se prevede o emigrare a lor masivă pentru țări și oceanu.

LA SAN PAULU (Brazilia). A GAZETA din 23 August publică o dare de seamă asupra soborului organizat de Brazilienii "Șepătimăna", condus de d-l D. PAULESCU.

- Ziarele brazilienne din 1 Sept. au publicat de arestarea unui "român" ce făcea propagandă comunistă, se zice că João Zeif.

CALENDAR LITERAR

Oct. (1514): "Toți țărîni, care s'au răsculat... ar merita să fie dați morții, ca niște criminali ce sînt". Dar, ca să nu se verese atîta sînge, ca să nu dispară de pe pămînt teți iobegii, fără de care nobilii n'ar putea hotărîre a Dietei transilvane).

Oct. (1688): O solie munteană la Viena, în frunte cu episcopul de Nicopol, trînzănd cu turcii contra Turcilor, cărora li se plătiesc ultimul haraci cu o lună înainte.

Oct. (1892): Moare, la București, G. Sion, cunoscut mai ales pentru "Munt de dulce și frumescă, Limba ce vorbim." A călătorit în Italia prin anii 1867-68.

1 Oct. (1867): Matei Mile și Pascaly, împăcați, înagurează în ocean, cu plesă "Bunul cîdioncar", stagiunea 1867-68 la Teatrul cel Mare (București).

1 Oct. (1879): Cu publicarea primei părți din "O noapte furtunoasă", Caragiale începe să colaboreze la "Convorbiri", unde va continua să scrie timp de zece ani. "D. Titu Maiorescu este cu adevărat respect rugat să primească dedicarea acestei înserării literare, ca un semn de recunoștință și devotament ce-i poartă autorul ei".

1 Oct. (1924): Se introduce în România calendarul gregorian, "stilul nou", ziua fiind considerată 14 Oct.

1 Oct. (1939): Moare mareșalul Averescu, în vîrstă de aproape 80 de ani. Era născut la Ismail, fiu de țîșan. Podolceanu, dola "Viitorul lor", scrie că era huligan...

2 Oct. (1853): Se naște în com. Șipot, din Nordul Moldovei, Ciprian Porumbescu. Moare tîndr, înainte de a fi împlinit 30 de ani și fără să fi putut da măsura capacităților sale creatoare.

8 Oct. (1890): Se naște poetul gălățean Alfred Moșci.

8/20 Oct. (1897): Se naște, la București, Ștefan I. Menișescu.

10 Oct. (1394): Lupta dola Rovine, în care liirea cel Bătrîn bato pe Turci, cu tot ajutorul acestora, dela principii aștri vasali.

11 Oct. (1877): Moare, după o boală de nervi, care durează trei ani, Al. Papiu-Illarian.

11 Oct. (1897): Se naște la Liège poetul Marcel Romanescu.

14 Oct. (1778): Se naște la Țîșnești, pe apa Bîrladului, C. Comachi.

15 Oct. (1837): C. Negruzzi, deputat al județului Iași.

15 Oct. (1867): "S'a observat cu multă justețe că societatea română este una din cele mai retorse de schimbări, fie bune, fie rele. Reformele, care se introduc în alte părți ale lumii cu greutate și cîmîdire, găsesc calea deschisă în țara noastră și se vădlesc fără împiedicare. Logico, se înțeleg pe tot anul, datinile vechi sunt pîrșite o a nepăsare întristătoare, fără în locu-le peind rădăcină obiceșuilor străine ca în pămîntul lor, și dau o fizionomie străină atît omului cît și animalelor". (scrierarea de adăzuire a lui Alesandru la "Junimea").

17 Oct. (1830): Se naște Carol Davila, medicul francez care va fi trimis în Moldova în 1862 în comisia de matorului Stîrbei. A făcut enorm pentru sănătatea publică a țării, o comasat pentru falimentale "picături", și pentru fiul, drămutare, avut cu Ana Theodora-Colescu. Un nepot degenerat îi strică fîind numele prin Ascania.

17 Oct. (1877): Prima reprezentație a Teatrul Național din București a dramei lui Mihail "Mășina și Țara", care fusese publicată cu zece ani înainte și atîrnase critice din "Convorbiri" a lui Petre Carp. Autorul se rășino

bună, pământ ca prefață la multe ediții ulterioare, ale pusei critica
adversarului jurnalist.

17 Oct. (1893). Se naște, la Călbărași, Drageș Protopopescu, savant, poet
și romancier legionar.

17 Oct. (1906). Leonie la 27 de ani Ștefan Potică: "aproape născut în se-
mă revăteșă nu mare, la existența ei care contribuise hotărâtor colabora-
rea lui, abia nu înregistrat, ca pe un lucru din urmă, faptul. Pe atunci,
pericia de simbol și sau deconstrucția sorvea să deprecieze hotărâtor pe cei de
care se lipsește (N. Davidescu)

19 Oct. (1897). Geniul oratoric al lui Regăldiceanu convinge Divanul
moldovenesc să voteze Unirea.

19 Oct. (1876). Se naște literatul George Manotti. Și-a învins oragul
național în "România și Julieta la Măslău".

20 Oct. (1897). Flota turcească sâmborită la Navarin de către flota anglo-
franceză, alături de Bulgaria.

20 Oct. (1891). Se naște, la București, Cincinat Pavelescu.

20 Oct. (1884). Băneșescu scrie din Iași lui Chibici-Răvanu: "Sănătatea
mea s'arbitruiește în seara a morii de mult stricată, ba poate improprieabilă,
o trăsătură în așteptă, și a tristă viață."

22 Oct. (1895). Cu pseudonimul, bun de adoptat la "Vat. a" P. Bădăguș,
Petre Carp, în "Căpeteniile" adresarea a scrisorilor deschise lui Kaddou, în
care critica memoratului și puțină rigoare științifică a acestuia din
scrierile "Ioan Vodă cel cumplit".

23 Oct. (1887). Tribunalul din Tecuci îl judecă pe Ștefan Potică pentru
delictul de socialism: doctrina pe care poartă o prefață mai târziu în
favorul naționalismului, pe de o parte - va scrie - "din cauza lăcomiei
profetilor, acestor haită, dăruia, oricât li s'ar da, de mai mult oare";
pe de alta din pricina jurnalistăi trupeate, a transformării socialismului
într-un fel de naționalism european.

24 Oct. (1908). Se naște la București, amant'e familie originară dela
Breaza, M. Davidescu, poet și animator cultural simbolist.

24 Oct. (1921). Vasile Părvan e numit director al Școlii române din Roma.

25 Oct. (1907 e. Cr.). Guvernatorul Novaei Inferiore Marius Laborius
Maximus scriește de la Roma precuie a cerșului privilegiat Histrin.

documentul, descoperit în 1914, a fost studiat de Părvan.

25 Oct. (1856). Alexandru, sau, înaltămintă, a numit ministru de externe
interior al Moldovei. Poate au au, ministru de externe în Muntenia.

26 Oct. (1907). Căstoa moldovenească a lui Ștefan bate crunt trupele po-
loneze ale regelui Ioan Albert la Cărbul Cosminului.

26 Oct. (1874). Se naște familia Cantemir, fiii mai mic al sordarului
Constantin (care, de la 1889 la 1903, a fost Domnul Moldovei), și al Anii
Bentăș, Căpeteniile coporului dintr-o familie de război din Fălcuș.

26 Oct. (1846). Se naște la Preuștîi-Bala poetul Neacșu Boldovanu.

26 Oct. (1897). Se naște la Călbărași poetul D. Manu.

26 Oct. (1891). Scara I, Cărbuș-Băgășanu, aproape necunoscut ca scriitor.

Opus sa de "Păpeteniile" trăsăușu au Epistole scriso de tior
străine unitărie în "Căpeteniile", a răsărită și uitată până în 1910,
când a reînviat-o Iurza.

28 Oct. (1895). Epistola de la Ștefan, lângă Sibiu, unde Mihai Viteazul
bate trupele ungarești ale Cardinalului Andruș Bărbăry.

28 Oct. (1872). Se naște Ioan Hodeș, un de teatru, editor și traducător.

28 Oct. (1891). Președintele de șine de la Iași, Crășan, trimis de Ho-
ria, "comandant pentru Dumănești victorie a adunare la Hodeșca, ca să ascul-
teze promisiunile îngrădite, aduce dela Viena Răscălnă cuprind o cea oca-
zie Zărnăuș.

28 Oct. (1895). Epistola de la Ștefan, lângă Sibiu, unde Mihai Viteazul
bate trupele ungarești ale Cardinalului Andruș Bărbăry.

28 Oct. (1872). Se naște Ioan Hodeș, un de teatru, editor și traducător.

28 Oct. (1891). Președintele de șine de la Iași, Crășan, trimis de Ho-
ria, "comandant pentru Dumănești victorie a adunare la Hodeșca, ca să ascul-
teze promisiunile îngrădite, aduce dela Viena Răscălnă cuprind o cea oca-
zie Zărnăuș.

28 Oct. (1895). Epistola de la Ștefan, lângă Sibiu, unde Mihai Viteazul
bate trupele ungarești ale Cardinalului Andruș Bărbăry.

28 Oct. (1872). Se naște Ioan Hodeș, un de teatru, editor și traducător.

28 Oct. (1891). Președintele de șine de la Iași, Crășan, trimis de Ho-
ria, "comandant pentru Dumănești victorie a adunare la Hodeșca, ca să ascul-
teze promisiunile îngrădite, aduce dela Viena Răscălnă cuprind o cea oca-
zie Zărnăuș.

28 Oct. (1895). Epistola de la Ștefan, lângă Sibiu, unde Mihai Viteazul
bate trupele ungarești ale Cardinalului Andruș Bărbăry.

28 Oct. (1872). Se naște Ioan Hodeș, un de teatru, editor și traducător.

28 Oct. (1891). Președintele de șine de la Iași, Crășan, trimis de Ho-
ria, "comandant pentru Dumănești victorie a adunare la Hodeșca, ca să ascul-
teze promisiunile îngrădite, aduce dela Viena Răscălnă cuprind o cea oca-
zie Zărnăuș.

PROBLEME LEGIONARE (Discuții libere)

GRINDURI ULTIME ÎNAINTE DE REÎNCHEGARE. A fost dată o niciodată. A fost
dată un cer cu bol, care se împotmolea până donauera reților pe un drum aere-
drumul mare nu crescut că, corindu-l într-o noapte, vor putea pune mâna pe tot
Un zănat, picat de cine gte unde, de acord - se spune - cu dilbarii volgici, în-
pusese rețile cât mai adânc, profund, de ghioșele moștenitorilor pe care ob-
fău până la urmă doct să strice bunătate de corupți, dar, într-o bună zi, stău
de neputință și moroi, boli s'au scuturat ca de un vis rău, au făcut un efort, au
trăs din greu și au scos corul din zănat, când au ajuns, însă, pe culme, pe m-
dant uscat, și se ghendau să răsuflă, mulțumiri că pe zănat li pierduseră pe m-
drum, iar urmasii stăpânului de odinioară se trezau înocet, înocet, un bădat de
muște, pe la apate, l-a avertizat că mai e încă multă treabă de făcut, că rău
continuu să posedă biata cărui, unde zănatul lăsa, peșeme, unele nădruri.
Bădăzu mustele, între altele, că tot meritul despotismului era al lor, fiindcă
se învârtiseră, bădădu, în jurul cărui, când era cam pe culme, și al boier,
pentru lunga lor strădanie, li se cuvenea, nu recunoscându, ci un vot de blam sau,
în cazul cel mai bun, uitarea. Ce cu gndit, văzând acestor, boli, nu mai gti: le
va fi ajuns, probabil, mulțumirea de a vedea corui, lărdă, pe drumul bun...

Poricelul mare pentru Legiune, în actuala fază de reînchegare, este - am mai
spus-o - dar repetita juvânt - ca nu cumva, dat afară Horia Sima pe apă, simănu
să se întoracă pe forostă, și au văzut în ce conști, după modesta noastră p-
raro, simănu. Știm prea bine că oamenii, din puținii câți i-au mai rămas fostu-
lui gof, enuță să-l repue în circulație și să facă o apropiere de Coman-
danții, cărora le-a fost încredințată gura și delința sarcină a operii de
reconstituire a Mișcării. Mai credem a gti că acestor rădăgile li s'a răspuns
după ouvință și s'ntin un chip care nu se protează la niciun fel de echivoc:
oă, adică, lui Horia Sima nu-i rămă, ca soluție, după crimele și rușinile comise,
decât sinuciderea sau plecarea în țară, cu cel câțiva ce înțeleg să-i stea în-
că alături, pentruca, prin vree acțiune în sfârșit eroică, să răscumere pe cel
cât migăliile și greseliile făcute. Săvârșirile simbrărilor simăgi au ră-
mas și acum zadarnice; o întorcere la cooperarea cu Sima e absolut o
neputință; și cine gândote altfel este - după expresia clasică a Căpitănelu-
ori prost, ori de vânzare.

Noi rădăm de anumite idei fixe ale comunistilor, cum ar fi autoritarie,
pierzând din vedere că aplicarea ei, la comunisti, e grotosă și înșelătoare,
însă principul în sine nu e deloc de lăpdat. O autoritarie: întâi ceea ce mai
ales no lipsește nouă, astăzi în ne-ar scrii și ca lecție de umilință, de am-
monie creștină, fiindcă ne-am da seama că teji ai greșit și continuă a gre-
și, și cu cât răspunderea în șmal legiunii e fost mai mare, cu atât greșala e
fost mai mare. A bate "mea culpa" pe pieptul aprăpului este pe cât de comed, pe
atât de ridicol. Când, deci, noi vedem pe este cineva, legionar, că vază pe nări
foe și pară de câte ori i se somatoază o greșală evidentă, pe care, în alte
timpuri, n'ar fi omis-o nici cel mai nepregătit simpatizant, e limpede că avem
de-aface cu urmo, moleculite, de simăsi, și au vrea să amintim melipsăului de in-
falibilitate moritul pe care Vasile Părvan i-l atribuia în primul rând bădă-
rului Dimitrie Onciul: "puterea de a se sură și de pscuț înfăcțării de sine".
Dacă Dimitrie Onciul - și era cine oral - nu se înfăcțea de sine, poate că alor
noștri le va fi și mai ușor s'a facă, - au atât mai mult cu cât, dacă ne găsim
unde ne găsim, este evident că au greșit.

În anarhia care a biruit în Mișcare în noștri ani ai exilului s'a creiat
e teribilă confuzie de valori. Căci amputat a fost cea mai disprețuită și
odidată în picioare. Camarazii, careți pără auven o misiune specifică, și pentru
aceea erau foarte indicați, s'au apropiat atotștăutieri. Picio de la Mirand-
la, care era expert în toate, și după vorba lui Voltaire, în câteva domeni
plus, a făcut pui printre legiunari. Fost Camarazul va trebui să taie la prima

despre multe aripi pe leatnare, după principiul selectiv al "omului potrivit la locul potrivit". În special se va arăta celor care au ajutat bănoșe Legiunea de reconștința noastră nu înșenăm și reconștințarea capacității lor de a înșuna vedori și directive politice. Faptul că s'a apelat și se apelează, în grom-a situație de astfel, la ajutorul lor material nu le creșază, evident, niciun fel de îndreptățire. Într-o asemenea situație, în grom-a, înșunăm să strângem câte puțin dela fiecare și șuntăm destui înșunăm lășun, gata să acorșă deșet și nu legăm bănoșe de capriciile vrunuina mai necoresu sau mai pocișut în arta, altfel merituoză, căni e cinștită, de a face bani.

Va trebui să reconstituim Adunatul legionar. Ştim cu toţii cum au funcţionat, din plin, în oraş, comitetele de asistenţă; atât muncă cumi au făcut; atât muncă pentru ai comis. Camarazilor, care au deţinut, din înţelepciune, în această materie, să li se încredinţeze delicata sarcină de a potoli suferinţele, de a leui lipsurile mai grav, de a se îngriji de bolnavi; bolnavii noştri şi oricare bolnav român. Discriminările operate de "duşmanii": care şi-au câştigat numai partizanii politici, noi să le opunem o solidaritate generală românească, fără distincţiune de partid sau de convingere religioasă (creştină, se împotolea). Şi strănuge fonduri în acest scop. Dacă în mână, putem trage şi la realizarea unor întreprinderi productive, care să ne deosebească de lumea sărăcită şi să alimentăm conducerea Măgiorii, dar şi să ne ajutăm între noi şi, mai ales, să-i ajutăm pe toţi românii în nevoie. Ei vor mărturisii măno, în faţă, deosebirea dintre legionarii şi diferiţele Camarazuri sfăduite exclusiv de către partid politic. Va fi câştig de lucru pe acest orizont, în faţa multă dintre camarazi, pe care azi îi găsim, în lipsă de altceva, să zicem, patima scrisului, se vor lăsa cu siguranţă de gazetărie. Şi va fi un dublu câştig pentru Măgior.

Problema diferitelor inițiative, luate sau care vor fi luate de aci înainte de legislare, să nu se creeze, evident, o stare de anarhie, dar nici să nu sînt dincolo de cel puțin la centralizare exclusivistă a tuturor inițiativelor. Moș Teneț, al lui Bacalbaga, nu are ce căuta în Legiune. Vă amintiți? "Trăgîșii din Căpitân - spune soldatul -, oște ai la Dâmbovița, s'a revîrșat, a venit mare". "Cine a dat ordin?" se răstotea omul nostru...

[illegible]

Există legionari monarhici, chiar mișuști, și legionari care de Monarhie nu mai vor să audă, după probele ultimei date. O hotărâre va trebui luată, credem, în această chestiune, pe lângă bine argumentele pro și contra. Fiindcă soluția lui Șpanochi, din "Calendarul Motului român", e prea simplistă, pentru a se putea adopta mai: "Dați-mi republica - zăpăcea eroul lui Caragiale - și monarhia o suprimați!".

Măgării Legionare, în acest exil, i s'ar fi putut aplica, perfect până acum, cuvintele lui Jacques Dainville despre anumite popoare și anumiți indivizi: "dent on s'aperoit assez vite -scrie el- qu'ils ont un bel avenir dorrière".

lucru". Sarcina noului Comandament ni se pare ca este totaiala aceea de a ne ocupa de situatia ridicola de a avea numai un frumos viitor in spatele nostru, in trecut, de a trãi, acicã, din venitul cãntãrilor, din moștenirile celor care au cãzut înaintea noastrã. Dãndu-ne mâna cu toți Românii de bunã voinã, chiar

daod ieri no-au lovit, trebuie să păgim de-acum înainte, orând în fața noștră
tat ținta unică a eliberării țării. Fiocare, în domeniul său de activitate, să
câște cova de făcut.

Recitind totul, sunt nevoia să precizez, ca la începutul acestei serii de gânduri, și în încheiere, că o vorbă de păreri strict personale sau cel mult, pe alocuri, de sugestii. Atât.

Dragos M. Guranu

Drăgoș, Măsuraru
PACATUL COLECTIV. Dintr-o privire retrospectivă în trecutul de dovenero
 legionarilor se desprind două perioade: pînă și după amestecul Ciprianului (mai
 precis, înainte și după intrarea lui U.S. în scenă). Cum s'ar caracteriza acest
 două etape de viață nouă, cu intră în procedeu și prezentul articol cer:
 este înăd că, în judecarea faptelor bune sau rele, ca legionari sau în afara de
 Legiune, tot acest moment este piatra de hotăr.

[illegible]

Cu totul alta este situatia dupa 1938. S'ia spus si se va spune, am trait permanent in prigoana, nu s'a putut ocupa in probleme de educatie, asa cum s'a facut pe vremea Ciptanului. Desigur ca atunci cand esti instalat in functia, obiectivele imediate ti s'ia furnizeaza, ti s'ia scada din vedere o serie de fapte - care altminteri ar trebui sa fie repetate. Dupa numai de aici ar fi permis rula endonic, abtut asupra vieii legionare, ined ar trebui sa den de gandit mult mai conducer. ce se va ferma.

Lucrur lo stau în s, cu totul altfel, mult mai rău. Frigurile a venit de sus! Toate abatorile individuale au fost posibile pentru că în jurul lunării ora un car intru în, incertutabil, pcatul nu detine de a gas. un tip is-păitor, ci cercetarea profunz, obiectivă, a tuturor. Actelor ar fi de al, de-terminat această concluzie categorică. Este foarte probabil cu H.G. să aibă e-dubulare în rău, care-i derutează eventualul inten-și bine și de puse per-ma-nent pe calea păcatului. Nu trebuie exclusiv asimilativ și toate actuale, ini-țial presupuse bună, plătute de el, și fie dublate din subștantiv de puterea diavolului - care, dându-le un alt mobil, le transformă în le abate din sensul inițial. De aceea, în fapt, orice acțiune întreprinsă în trecut, până în 1945, și obiectiv, are și o parte negativă, purta deci o anumită valoare acțiunii dela 3 Septembrie a însemnat: din partea loganilor, dăruie totuși pentru a pune stavila pe procesul de desmembrare a României. Cu o curbură, fost alături de acest sacrificiu suprenobil, aștept, de război a puterii? Aceasta tocmai la momen-tul în care Măgarea, cu oita desamă, putea a-șe putea să facă față misu-nii pentru care fusese creată? Unde sălășui elementul nou al parvenitiei? Într-îndole în H.S. Prelucrare patetică a puterii are conform cu lăsa fixată de Căpitân? Starea de democrație națională în jurul loganilor, condiție esențială care trebuia să justifice prelucrare puterii în Stat, exista la acea dată? Categorie, nu! Deci, în istorie, cămarăzi educați la 3 Septembrie pentru a se p-mobil vor avea oprimă, de a nu fi streșinți de atitudinea de a dona și, pe care H.S. a avut-o.

[illegible]

etituie fără săvadă un organism reprezentativ serios, care să aibă în vedere permanent și acest aspect, reputat: de importanță vitală pentru noi.

(Totuși în ultimul moment ne sosit o broșură: "Tag der Volksdankens", tipărită la Lina cu ocazia sărbătorii din luna Septembrie a Națiunii alungatei sau fugite din Europa centro-orientală, și harta, care arată "Die ohmaligen Siedlungsgebiete der Volksdankens", o destul de suspectă, Complotioții, care fac parte din "Asociația Românilor din Austria", poate ar fi cazul să întovărnă, nu de alta, dar ca să țină din cu parte va trebui, măcar, să parăa loviturile).

5. **EXILIUL ROMÂNESC**, München, I, 1 și 2 Sept. Oct. 1954. - O nouă publicație alimistă - cu discripție, - la care colaborază, someră d-lui C. Sasu, dr. Manollescu, un Nic. Marinescu (desigur, nu cel cu spargerea dela Paris...), și Traian Puiu. Acesta din urmă camorează "spiritul Dobrină", averisându-ne, cu toată sorocita-tă, ca o vorba de numele unei femei, ci al unei "habitu" cărămbe, un rost din cadrul Tighosului, în preajma lășilor. Singurul comandant din vechi oltă, care a mai rămas alături de 3-1 Sina, nu prea face cea bună cu acordurile gramati-căle: pentru dănuș, gâzile, îndrăcile și alto câte-o stăruie de suflet (bo-hăveto), "descăpănu", "lucido" spiritul, iar voiegia, frumusea și adovăru, cu-rajul, spărunță, etc. etc. "Introzio" înseroțel în schib, din același articol, aflăm că "Am avut, avem și vom avea morcu o elită". Hahli!

Altfel, noua revistă se prezintă bine, atacă serios problemele politice in-ternationale și ale exilului, are argumente cumpănite contra capitalărilor, bioți opoziți ni suntului Titulescu. Favorabilă d-lui Găleanu, este estică: postum, mareșalului Antonescu; Principiul Nicolae, pe care-l scoțotogă vinovat de unele disidențe din grupul, din ce în ce mai redus, al disidenților; și gene-răului Ion Gheorghe, excentat fără milă; este în expectativă față de Liga Ro-mânilor Liberi a d-lui Păcurăanu. Analiza, moroză relată, a lui 23 august, nu-admite repori: la fel de întemioate, articolul "Creștinism-căpăt american" și "Desvădușirile lui Mohler", ale căruia falserii evidente "întru" le-a somenat la timpul său (dar revista din München aduce noi utile precizări).

6. **UNIUREA** (The Union), Cleveland, V, 4-9. - Ultimul număr este consacrat în spe-cial aniversării bicentenarului școlilor dela Blaj. Păr. Ch. EUSEY, care a fost transferat din Argentina în Statele Unite, la McKeownpost, semnează un articol despre "Neordinea, erozie, schizma", în numărul pe August, pentru a spune, în po-lemica binevoitoare cu SOLIA, că, în definitiv, după o distincție a lui Charles Journet, ortodoxismul, ca și protestantismul de altfel, nu ar fi nici teoretic nici schismatic, ci mai curând "disidenți". Moroză pe acest drum de progresivă in-folegore, nu este deloc exelus ca peste puțină vreme să fim recunoscuți "frați întru Cristos" cu totii...

7. **SYNDESMOS**, Bulletin du service de coordination entre des mouvements et groupements de jeunesse orthodoxe, Paris, II, 4, 1954. - Prezentat cu ologii de director publicat, Jean Meyendorff, d-l Titus BABULESCU semnează un fru-găgu și Claudiu, insistă asupra radicaliei dănsăbiri dintre ce spună mearșu peoate impedia încă prezența în lume a lui Cristos, în mijlocul, mai ales, al color "Inetași după dragota".

8. **DANS L'ESPÉRANT ET LA VÉRITÉ**, Bulletin pour les chrétiens orthodoxes des Pays de langue française, PARIS, 1954, n. 22-23, 24 și 25. - Ca lunile Mai-Iulie 1954 ampre, înscrit și amicalorată, într-o nouă serie, n. 1-3. Pierre DOWAR se-mnează un articol substanțial despre situația bisericii române în țară și în diasporă: la ce ar năvăla comunistii ortodoxi, cu pretextul naționalismului, și căt de "apla se-lăz" în exil, în ciuda prezenței Mitropolitului Visarion și a activității întinse a Centrului de Cercetări dela Paris. În ultimul număr o credințioșilor din Franța, când s-a hotărât, cum se știe, intrarea în legali-tătea canonică și a vârnor sub asculțarea celui mai înalt prelat român în re-fugiul, prăcut și o mearșă de asculțare a Arhiepiscopului "Joan" din sinod-ul bisericii ortodoxe în afara granițelor. Despre BINE se spune, în franceză,

ca să mai afle și alții, că este, textual, o foaie neserioasă, condusă "de un grecin, însa care servește în mod practic interesele comuniste și care se ocupă nească dela Paris și din alte părți". O spun străinii...

9. **UNIUREA**, Ecoul Asociației elveto-române, Berna, III, Iunie-Sept. 1954. - Reapărut sub îngrijirea unui comitet, publică pe ocapră figura lui Avram Muntilor "este comemorat într-un articol și se reproduce două din "scetele sau de origine, Elveția, verbeșo de orele din R.P.R. Revista mai publică o lui Carol I, Léo Bachelin, la 1893. -

10. **AM PRIMIT: Dr. Orestia POPESCU**, El pensamiento social y economico de Echo-veirri, Buenos Aires, 1954. - o monografía completă asupra economiei literat-lor solidariste - precursor, în prima jumătate a secolului XIX, al doctrinei Blanca Blanca și La Plata (Eva Peron), director al Bibliotecii de științe so-Alba-Juliana și Pagarasianos. - Ioannes FILIP, De Concilio provinciali din toza de doctorat în teologie prezentată de un foarte activ prot român, dicentă Bisericii tăcerii din România. - Egoniu COȘERIU, Reflexes, Montevideo, anulul profesor român dela Facultatea de Umănități și Științe uruguayă pe marginea unor opere recente de Ramon Menendez Pidal, Giacomo Devoto, Hans Krabe, Vicente Garcia de Diego, Fernando Lazaro Carretter, etc., în revista "Azul".

11. **AM MAI PRIMIT: DIE ZEIT**, Hamburg, 16 Sept. 1954. - cu un articol, semnat V. Fred-ricin, despre "Trăgădria românească" de naști, datorită trădării dela 23 August 1944. - ICI PARIS HERBOD, 11-17 Mai 1953, cu un impresionant reportaj despre corupția în mizeria, la Paris, a primei soții a lui Carol II, Zizi Lambrine, și despre chinogina fostului rege, semnat Françoise Dournon și Leon Negrușli. - TRIBUNA DA IMPRENSA, Rio de Janeiro, 8 Sept. 1954, cu un articol al lui Ștefan BACIU pe marginea celor două conferințe recitate de d-l Ambasador N.P. Comăne la Academia braziliană de Literă și la Universitatea din Rio, și un interviu luat doamei Antoinette Comăne, precum și JOURNAL DU COMMERCE, Rio de Janeiro, 4 Sept. 1954, cu o amplă prezentare a discursului d-lui Comăne la Academia de Literă. - MADRID, 29 Mai 1954, cu o lungă cronică a lui Elias Gomez Pizarro despre "Aron Cotruș, poet al noii Rome" și INFORMACIONES DEL SABADO cu o recenzie la "Rapsodii iberice", semnată Concha Castroviejo. - THE MICHIGAN DAILY, 6 August 1954, cu o prezentare, în cuvinte elogiase și imagină, a expoziției de geografie lingvistică și de dialectologie organizată de d-l prof. Sever POP în Statele Unite și, ulterior, în America de sud, precum și textul unei invitații la această importantă manifestare, patronată de Centrul internațional de dialectologie generală de pe lângă Universitatea din Louvain, de Institutul de lingvistică al Universității din Michigan și de însăși Societatea lingvistică a Americii. - Un rezumat în românește după articolul publicat de D.I. Doens în ZENIKON, XXVII, trim. I, 1954, despre "Reforma legislativă a patriarhului Justinian Marinar" și o listă a revistelor ortodoxe dela București. -

12. **AUTOBIOGRAFIE**. - "Unii scribi ai exilului românesc - în realitate aventu-rieri, căcociți și gatașigii de profesie - arună hărdul cu lătruri asupra a tot ce o românesc în refugiu". (Rene Théo, BIFE, Paris, 15 Sept.). În același număr, Ion Volicou se ocupă de "scurăturile Orientului".

Adrian Pope

13. **Ada**, Jora lordului ROTHSCHILD, Myrian, a ată de pasionată după înscă, în-că a stăruit - și obținut - ca o specie de porci să-i poarte numele, ob-a-cându-se de-nou. Onanescu Rotshild.

22 "NEO-IENICERII". Un cititor al Vetroi, dintr'un lagăr italian, ne întreabă ce vrea să spună d-l dr. SASU prin articolul său "Neo-ienicerii", publicat în faşa d-lui Heria Sina "Exilul românesc" nr. 1 din Septembrie - fiindcă el n'a înțeles nimic.

Prea bine n'am înțeles nici noi, însă totuși credem că nu ne înșelăm prea mult dacă-i dăm următoarea explicație: D-l dr. Sasu se ocupă cu istoria. Ca istoric, d-a știu cum stă chestia cu ienicerii. Ienicerii sunt de două feluri: vechi și noi. Vechii ieniceri, purtau pe stogurile lor, drept simbol, - pe lângă semilună - o cală cu două țarte; fiindcă Sultanul, în serviciul cărui ei stau, era părintele care îi hrănea. Acești ieniceri erau în slujba poftelor Sultanului. Sultanul mai avea și hareme. În privința femeilor, ienicerii n'aveau prea multe de spus, fiindcă nu erau cavaleriști, ci trupă pe jos. La femei, însă, era Sultanul tare.

Ienicerii noi - neoienicerii -, nepricepând apucăturile Sultanului, au rupt-o cu trecutul istoric. Ei dau cu piciorul la cală și vor să-i zăpăie Sultanului "coloana vertebrală" și să-l lovească în oreștot - care, fiind și "craștetul neamului", însemnează că ei s'au pus.. în slujba comuniștilor.

D-l dr. Sasu îi cam atacă. Este împotriva lor. D-se, ca istoric, prețuiește foarte mult pe vechii ieniceri (cei cu cală), ziși și simigii dela.. pșino), sau sutagi (dela sută). Să-i fie de bine, căci și d-lui stă pe lângă cală. Și pare că-i sutaș.. Săraca țară, săraca!

22. D-na LUPESCU - care, cu banii șterpeliți plugarului român de Carol, trăiește ea'n căminul lui Avram, - a dat în judecată pe un șef de orchestră portughez, pentru că acesta, văzând-o într'un local de noapte în tovărășia unui bogătaş din Chicago, s'a pus să execute arii din "văduva veselă"..

= = = = =

DRUCKSACHE

*****

Zu ermh. Biptex GebHr

Rev. Em. VASILOSCHI
Franziskusstr. 179/1
DÜSSELDORF/Rath

Absender:

V A T R A

Via C. Morin, 6

ROMA - ITALIEN